

i. saa kort Tid har naaet, idet det derved har viist sig, at der ikke blot er en stor Trang til Stebe, der søger Fyldestgjørelse, men at der ogsaa nu er givet Leilighed til at faae den selvbestgjort paa saa mange Steder, at man kan søge det billigste, bedste og meest humane Sted. Dersom man vilde forudsætte, at alle disse Contoirer vilde tage højere Priser og være mere ubillige i at søge deres Fordeel end Assistentenshuset, saa kunde man heller ikke antage, at der i deres Praxis vilde blive viist dem større Tillid af dem, der vilde laane Penge, og at de vilde blive mere søgte end Assistentenshuset. Jeg troer derfor, at man bør søge at vedligeholde denne Concurrence saa meget som muligt, og at man ikke, uden hvor det kræves som et høist nødvendigt Tilshyn fra det Offentliges Side, bør stride til at blande sig deri. Men med Hensyn til et saadant Tilshyn vil jeg unægteligt lægge megen Vægt paa det Forslag, som jeg haaber, at den ærede Landssthingsmand her ligeoverfor (Zessen) vil indbringe til 3die Behandling om visse nærmere Bestemmelser med Hensyn til Realisationen af Panterne. Det vil egentligt komme til at gaae ud paa, at man ogsaa søger at bringe den størst mulige Offentlighed ind i Udøvelsen af denne Næring, saaledes at Intet eller i alt Fald saa lidt som muligt ved den kan foregaae i Smug; thi det er det, der er det Stadelige ved denne Næring, at Saameget derved kan foregaae under et hemmeligt Dække og ofte ogsaa foregaaer ved Panternes Realisation. Naar man derimod træffer en Bestemmelse med Hensyn til Offentliggjørelse af, naar Realisation skal finde Sted, og hvorledes — hvordan en saadan Bestemmelse nu nærmere kan komme til at lyde —, saa har man ogsaa i den Henseende erhvervet en saadan Tryghed, som i Virkeligheden vil være i det Publicums Interesse, som søger slige Contoirer.

Fischer: De Spørgsmaal, om hvilke der for Dieblisset egentlig kan siges at være nogen Meningsforskjel tilstede, indskrænke sig til meget saa. Det vil jo af den høitærede Indenrigsministers Foredrag være klart, at han ikke har Noget, idetmindste ikke noget Væsentligt at indvende imod det Forslag, som er opstillet af

Udvalget, undtagen imod den Bestemmelse, der af Udvalgets Fiertal er foreslaaet optagen i § 4. Paa denne Bestemmelse skal jeg derfor fornemmeligt henvende min Opmærksomhed. Smidertid maa jeg dog, inden jeg gaaer over dertil, gjøre en Bemærkning til den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kreds (Zessen). Jeg har hørt meget opmærksomt paa, hvad der blev sagt af det ærede Medlem, og søgt at gjøre mig klart, hvilket Standpunkt han egentligt indtog i denne Sag, men jeg maa tilstaae, at det ikke hidtil er lykkedes for mig. Saa ofte jeg i en Udtalelse af det ærede Medlem troede at finde den ledende Stjerne, der skulde vise mig det ærede Medlems Standpunkt, saa ofte er det hændet, at jeg strax efter har følt mig stuffet og har seet mig hensat paa et ganske andet Standpunkt. Jeg troede i Begyndelsen af det ærede Medlems Foredrag at kunne slutte, at det ærede Medlem var for Regjeringens Udkaft og imod Udvalgets Forslag; dernæst troede jeg, at det ærede Medlem var imod dem begge og slet ingen Indskrænkning vilde have i Pantelaanernæringen, og endeligt kom jeg til den Overbeviisning, at det ærede Medlem vilde gaae endnu videre, end selve Udvalget var gaaet, idet han i en Lovbestemmelse vilde have fastslaaet, rigtignok kun det ene Punkt, hvorledes Pantelaanerne skulde realisere deres Pantter. Men efterhaanden som jeg har søgt at opfatte disse forskjellige Meninger efter det ærede Medlem, har jeg, som sagt, ganske maattet opgive at finde det Standpunkt, hvorpaa det ærede Medlem egentligt har stillet sig. Der er imidlertid en Ting, som jeg vil gjøre opmærksom paa ligeoverfor Noget, der med stor Vægt blev fremhævet af det ærede Medlem. Det er nemlig, hvad der findes i Næringlovens § 51. Det ærede Medlem klagede over, at man tog saa haarbt paa Pantelaanerne. Det kan jo nu altid gjøre En godt at høre, at der dog er Medlidenhed tilstede hos Nogle med disse Folk, thi det er sandelig ikke Mange, der have Medlidenhed med Pantelaanerne. Men skulde en saadan Medlidenhed virkelig være tilstede hos det ærede Medlem, saa maa jeg dog mene, at den ikke bør udstrække sig videre, end Næringloven har udstrakt den med Hensyn til forskellige andre Næringbrugere, saaledes med Hen-